

בס"ד. יום ב' דחג הסוכות, ה'תשכ"ז

(הנחה בלתי מוגה)

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל וגו'¹, וידוע הדיוק בזה², מהו תוכן הענין דנטילת ד' מינים אלו דוקא, שהם שונים זמ"ז ועד שהם הפכיים מן הקצה אל הקצה, כדאיתא במדרש³ שפרי עץ הדר יש בו טעם ויש בו ריח, ואילו ערבי נחל אין בהם טעם ואין בהם ריח, ואעפ"כ, צריך ליטול כולם ביחד, ולא עוד אלא שהם מעכבים זה את זה⁴, דהיינו שהם מצוה אחת⁵. וביותר צריך להבין ע"פ המובא בקבלה⁶ ומבואר בארוכה בחסידות⁷ שענין נטילת ד' מינים הוא המשכת בחי' הדעת לנוקבא דז"א העומדת בחזה דז"א, דלכאורה היתה המשכה זו צריכה להיות ע"י ענינים רוחניים, ולא ע"י דברים גשמיים, ועכ"פ ע"י דברים גשמיים שתכונתם היא מעין ודוגמת הענין הרוחני שנמשך על ידם, וכמו בחג המצות, שהמשכת ענין האמונה שלמעלה מטעם ודעת היא ע"י עוגות מצות כי לא חמץ⁸, שאין בהם הגבהה והתנשאות, ואין בהם טעם, שמורה על ענין הביטול כו'¹⁰, ואילו בחג הסוכות נעשית המשכת הדעת ע"י ד' מינים שביניהם יש גם ערבי נחל, שלהיות שאין בהם לא טעם ולא ריח, הרי הם היפך הדעת, ומ"מ צריך ליטלם, ולא עוד אלא שבלעדם אי אפשר לקיים את המצוה. גם צריך להבין מ"ש ולקחתם לכם, כדאיתא במדרש¹¹ איני מזהיר כו' אלא לכם כו', לולב לכם, שנאמר ולקחתם לכם כו', הה"ד¹² יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך, דלכאורה, מהו הענין המיוחד במצות נטילת ד' מינים שעז"נ יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך.

-
(7) ראה מאמרי אדה"ז שם ע' תמב ואילך. סידור שם רסג, סע"ג ואילך. המשך הנ"ל פפ"ד ואילך. פפ"ז ואילך (שם ע' תרד ואילך. ס"ע תריב ואילך).	(1) אמור כג, מ.
(8) ראה רד"ה ולקחתם לכם תרל"ד (סה"מ תרל"ג ח"ב ע' תקלד).	(2) ראה מאמרי אדה"ז תקס"ח ח"א ע' תמו. סידור (עם דא"ח) שער הלולב רסד, ד ואילך. המשך וככה תרל"ז פפ"ז ואילך. פצ"ג ואילך (סה"מ תרל"ז ח"ב ס"ע תריב ואילך. ע' תרכה ואילך).
(9) בא יב, לט.	(3) ויק"ר פ"ל, יב.
(10) ראה תו"א ויקהל פט, ג. לקו"ת צו יב, ב. שה"ש יד, ד.	(4) רמב"ם הל' לולב פ"ז ה"ה.
(11) שמו"ר פט"ו, כג.	(5) רמב"ם שם. סה"מ"צ להרמב"ם שורש יא.
(12) משלי ה, יז.	(6) פרי עץ חיים שער הלולב פ"א ואילך.
	משנת חסידים מסכת ימי מצוה וסוכה פ"ה מ"ג.

(ב) **ויובן** בהקדים מה שמבאר אדמו"ר מהר"ש בד"ה אלה מועדי הוי' שנאמר בחודש תשרי הראשון לנשיאותו, לפני מאה שנה¹³, דצריך להבין מ"ש¹⁴ אלה מועדי הוי' וגו' אלה הם מועדי, מהו כפל הלשון מועדי הוי' ומועדי. וכמו"כ צריך להבין מ"ש בכ"מ מצות הוי'¹⁵ ומצוות¹⁶, מהו החילוק ביניהם¹⁷. וגם צריך להבין¹⁸ מ"ש בסיום כמה פרשיות: אני הוי', שזהו כמי שאומר אני הוא פלוני הידוע, שלשון זה שייך לומר רק על מי שהוא ידוע ונראה, והיינו, שבח"י הוי' ידוע יותר מבח"י אני, וצריך להבין, דלכאורה, מאחר שגם שם הוי' הוא נעלם ואינו ידוע, א"כ, מהו אומר אני הוי', שמודיע שבח"י אני הוא הוי'.

(ג) **ויש** להקדים תחילה ב' הקושיות הידועות בנוגע לסגנון התורה שבכתב. הא', מהו הטעם שכל התורה נאמרה בלשון של סיפור דברים, וכמו וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, שזהו סיפור דברים ע"ד דיבור ה' למשה לומר לבני"י לעשות כך וכך, ולמה לא נאמרה התורה בלשון ציווי. והב', שבכל התורה נאמר וידבר ה' אל משה, ולא נאמר מי הוא המדבר ומספר זאת, שהרי אם משה הוא המספר, הול"ל וידבר ה' אלי, ואם הקב"ה הוא המספר, הול"ל ודברתי אל משה, ולמה נאמר וידבר ה' אל משה, כשלישי המדבר, ולא נאמר מי הוא¹⁹.

(ד) **והענין** יובן בהקדם ביאור כללות החילוק בין תורה למצוות. דהנה אמרו רז"ל²⁰ שמבטלין מצוה שאפשר שתתקיים ע"י אחרים מפני תלמוד תורה. ובירושלמי²¹ איתא שאפילו מצוה שאי אפשר שתתקיים ע"י אחרים מבטלין מפני תלמוד תורה. וצריך להבין, הלא כל ענין התורה הוא — כשמה — מלשון הוראה²², וגדול תלמוד שמביא לידי מעשה, וא"כ, היתכן לומר שהוא יעסוק בתורה שענינה הוא פירוש וביאור איך לעשות המצוה, והוא בעצמו לא יעשה המצוה, כי אם אחר. וכפי שמביא

15) ויקרא ד, ב. שלח טו, לט. ועוד.
 16) תולדות כו, ה. שלח שם, מ. ועוד.
 17) ראה גם לקו"ת במדבר ט, ב. המשך תער"ב ח"ג ע' א'תמא. ועוד.
 18) ראה גם אוה"ת יתרו ס"ע תתקיד. ס"ע תתקלח ואילך.
 19) ראה הקדמת הרמב"ן לפירושו עה"ת.
 20) מועד קטן ט, ב.
 21) פאה פ"א ה"א.
 22) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ספר השרשים להרד"ק ערך ירה. וראה זח"ג נג, ב.

13) בשנת תרכ"ז. — נדפס בסה"מ תרכ"ו בסופו (ס"ע רעג ואילך). וראה גם ד"ה וידבר גו' אלה מועדי במאמרי אדה"ז תקס"ח ח"א ע' קנט ואילך. אוה"ת אמור ח"ג ע' תתלו ואילך. סה"מ תרל"ח ע' שלב ואילך (הנחת אדמו"ר מהורש"ב — שם ע' תקטז ואילך). תרנ"ו ע' רעא ואילך. פלח הרמון (לר"ה מפא"ריטש) ויקרא ע' רלא ואילך. וראה גם ד"ה ואהי' אצלו אמן דליל א' דחה"ש תשכ"ד (ת"מ ח"מ ע' 21 ואילך).
 14) אמור שם, ב.

בהמאמר דוגמא מהפרשת תרומה, שאפשר לקיים ע"י אחרים, ומ"מ אמרו מצוה בו יותר מבשלוח²³, ואיך אפשר שהוא עצמו רק ילמד איך מפרישין תרומה וכמה צריך להפריש, ואילו המצוה עצמה יעשנה שלוחו. וכפי שמוסיף אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע²⁴, ובפרט שיש מצוות שכשנעשים ע"י אחרים ולא על ידו, אין לו המצוה, ואיך מבטלין כו'.

אך הענין הוא, דהנה ידוע ההפרש שבין תורה למצוות²⁵, שהמצוות תלויים בזמן ומקום. וכמו ענין המועדים שתלוי בזמן, שבט"ו ניסן הוא חג הפסח, וחמישים יום לאח"ז הוא חג השבועות, ובט"ו בתשרי הוא חג הסוכות, והיינו, שהם מוגבלים בהגבלת הזמן. ועד"ז בנוגע להגבלת המקום, וכמו קרבנות שהקרבתם צריכה להיות בביהמ"ק דוקא, המקום אשר יבחר הוי"כ²⁶, ועד"ז בנוגע לשאר ההגבלות, שצ"ל ביום דוקא²⁷, וע"י כהן דוקא, ולאחרי ההכנות הידועות ובכלי שרת הידועים דוקא. משא"כ התורה היא למעלה מזמן ומקום, ולכן אמרו רז"ל²⁸ כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה, והיינו, שגם כאשר הלומד אינו כהן אלא זה, ונמצא בחוץ לארץ ובלילה, הרי זה כאילו הקריב עולה. וטעם הדבר, לפי שהתורה היא למעלה מבחי' העולם, שהרי אורייתא מחכמה נפקת²⁹, ואלפים שנה קדמה תורה לעולם³⁰, משא"כ המצוות שהם שייכים לבחי' העולם. דהנה, המצוות הם במספר רמ"ח, כנגד רמ"ח אברי האדם³¹, והיינו לפי שהם רמ"ח אברים דאדם העליון, כמאמר³² רמ"ח פיקודין אינון רמ"ח אברים דמלכא, ועז"נ³³ ועשיתם אותם, אתם כתיב, כמארז"ל³⁴ מעלה אני עליכם כאילו עשאוני, שע"י קיום המצוות נעשה בחי' רמ"ח אברים דמלכא³⁵, והיינו בחי' ז"א דאצילות, שהוא במספר רמ"ח, כי³⁶ ז"א דאצילות הוא בעל ט' ספירות, וט' פעמים ט' (שזהו שכל ספירה כלולה מזולתה) הם פ"א, וכיון שבכל בחי' יש ראש תוך סוף, הרי זה עולה רמ"ג, ובצירוף ה' חסדים המגדילים נעשה מספר רמ"ח, וזהו שרש רמ"ח פקודין שהם רמ"ח אברים דמלכא. ואח"כ נמשכים ע"י בחי' המלכות, שזהו

(30) ראה מדרש תהלים צ, ד. ב"ר פ"ח, ב.
 תנחומא וישב ד. ושי"ג. זח"ב מט, א.
 (31) זח"א קע, ב.
 (32) ראה תקו"ז תיקון ל (עד, סע"א).
 (33) בחוקתי כו, ג.
 (34) זח"ג קיג, א.
 (35) ראה גם סה"מ תרכ"ט ע' קמח.
 (36) ראה גם לקו"ת במדבר יז, ב.

(23) קדושין מ, א.
 (24) המשך תער"ב ח"א ע' שבב.
 (25) ראה לקו"ת במדבר יג, א.
 (26) פ' ראה יב, יא.
 (27) רמב"ם הלי' מעשה הקרבנות פ"ד ה"א.
 (28) ראה מנחות קי, א.
 (29) זהר ח"ב סב, א. פה, א. קכא, א. ח"ג.
 (30) פא, א. קפב, א. רסא, א.

שנקראים מצוות המלך³⁷. וזהו הטעם שהמצוות הם מלובשים בזמן ומקום, כיון ששרשם בבחי' ז"א, שבו יש כבר סדר זמנים³⁸, ובפרט כפי שנמשכים בבחי' מלכות, שהוא שורש ומקור הזמן והמקום³⁹. אבל התורה היא למעלה מזמן ומקום, להיותה מבחי' המוחין שאינם שייכים לעולמות, וכידוע שהמדות שייכים לעולם, כמ"ש⁴⁰ כי אמרתי עולם חסד יבנה, והיינו, שהתהוות העולם היא ע"י מדת החסד ושאר המדות, והיינו, לפי שכל ענין המדות שייך דוקא כאשר יש מציאות של זולת שיכול להשפיע לו חסד וכיו"ב, אבל ענין המוחין יכול להיות גם ללא זולת, שהרי יכול לישב בעצמו ולהשכיל השכלות, וכן הוא גם בבחי' חכמה עילאה, שאינה שייכת לעולמות כלל, ולכן התורה שמחכמה נפקת היא למעלה מזמן ומקום. וזהו הטעם שמבטלין מצוה שאפשר לקיים ע"י אחרים מפני תלמוד תורה, כיון שגדלה מעלת התורה על המצוות, לפי שהמצוות הם בבחי' זמן ומקום, והתורה היא למעלה מן הזמן והמקום.

ה) ועפ"ז יובן גם הטעם שכל התורה לא נאמרה בדרך ציווי, אלא בדרך סיפור דברים, כי, ענין הציווי שייך רק כאשר יש זולת שיצוו עליו ויקיים את הציווי, וכיון שהתורה קדמה לעולם, לא שייך בה ענין הציווי, שהרי אין על מי לצוות, ולכן היא רק בדרך סיפור דברים, והרי זה כמשל בעל הבית שמסדר את חפציו שיעמדו בביתו, זה כאן וזה כאן, שאינו מצוה כלל, רק מסדר שדבר זה יעמוד כאן ודבר זה כאן, וכן הוא גם בתורה שנאמרו בה פרטי עניני המצוות, שהציצית יהיו באופן כך דוקא, ובלא זה לא יהי' נעשה בה ועל ידה המשכת אוא"ס, וכמו"כ התפילין וכל פרטי המצוות, הרי זה בדרך סידור בעלמא, שמסדר שהתפילין יהיו כך והציצית יהיו כך, ועד"ז בכל המצוות.

ועפ"ז יובן גם מפני מה לא נאמר בתורה מי הוא המספר, כי, המספר את התורה הוא בחי' עצמיות המאציל שלמעלה מבחי' שם הוי', והיינו, ששם הוי' הו"ע כללות הע"ס⁴¹, ובפרטיות הו"ע החכמה,

(39) ראה תניא שעהיה"א פ"ז.
 (40) תהלים פט, ג. וראה סה"מ תש"ח ס"ע 272 ואילך. ובכ"מ.
 (41) ראה זח"ג יז, א (ברע"מ). עץ חיים שער ג (שער סדר אצילות למהרח"ו) פ"א. שער מב (שער דרושי אבי"ע) פ"א-ב. ועוד.

(37) ראה זח"ג קעה, ב. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) פ"ג ערך מצוה. לקו"ת במדבר ט, ג. יז, ב. וראה תוספתא נגעים פ"ג, ז. בבתרא קנט, א.
 (38) ראה ב"ר פ"ג, ז. סהמ"צ להצ"צ נט, א. קנא, א.

כמ"ש⁴² הוי' בחכמה יסד ארץ, והמספר את התורה הוא למעלה מהחכמה, דהיינו, בחי' הכתר, רצון ותענוג, שהו"ע השעשועים, והוא המספר אופן ההמשכה בסדר השתלשלות, שזהו וידבר הוי' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל, והיינו, שכאשר צריך להיות נמשך בסדר השתלשלות, שזהו ענין וידבר או ויאמר, מלשון המשכה⁴³, אזי ההמשכה היא מהוי', בחי' החכמה, עד לאמר, דקאי על בחי' המלכות⁴⁴, בדבר מלך שלטון⁴⁵, שע"ז יהי' הגילוי בבי"ע, ואופן ההמשכה הוא⁴⁶ מהוי' (וידבר הוי') אל משה, בחי' יסוד אבא⁴³, כי כל השפעה צריכה להיות ע"י בחי' היסוד דוקא, וכמ"ש ביוסף (ספירת היסוד) הוא המשביר גו'⁴⁷. ואח"כ נמשך אל בני ישראל (דבר אל בני), דהיינו, בחי' נצח והוד⁴⁸, כי, ישראל הוא בחי' תפארת⁴⁸, ובני ישראל הם נצח והוד. ומנו"ה נמשך למלכות, וכידוע שנה"י שבעליון נעשה פנימיות לתחתיו⁴⁹.

ו **ויש** להוסיף בביאור הבחי' שלמעלה מהוי' שהוא המספר וידבר הוי' גו', דהנה, גם למעלה משם הוי' (בחי' החכמה) יש כמה דרגות זו למעלה מזו, שהרי מצינו שביהכ"פ נאמר⁵⁰ כי ביום הזה יכפר עליכם גו' לפני הוי' תטהרו, לפני הוי' דייקא, דהיינו למעלה משם הוי'⁵¹, ואעפ"כ גם כאן לא נאמר הלשון אכפר, אלא יכפר, כשלישי המדבר. ומזה מוכח שבחי' שלישי המדבר הוא למעלה גם מבחי' לפני הוי'.

ויובן בהקדם מה שמצינו שסוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה, משום דלא שלטא בה עינא⁵², ואיתא בזהר⁵³, לא למעלה מעשרים דאיהי כתר עליון דלא שלטא בי עינא, והיינו, שבחי' הכתר לא שלטא בי עינא שזהו למעלה מהשגה. ומ"מ, הנה עד עשרים אמה כשר, ורק למעלה מעשרים פסול. ומבואר בזה⁵⁴, שזהו ב' המדריגות שבכתר, דעשרים אמה הוא בחי' חיצונית הכתר, בחי' אריך, ראש ומקור לנאצלים, ולכן שלטא בי עינא, ולמעלה מעשרים זהו בחי' פנימיות הכתר, בחי' עתיק, שנעתק ונבדל לגמרי כו'. ועפ"ז י"ל, שלפני הוי' הוא בחי' אריך,

פ"א-ב. שער מ (שער פנימיות וחיצוניות)

(42) משלי ג, יט.

דרוש ח. ובכ"מ.

(43) ראה תו"א שמות נב, ד. ובכ"מ.

(50) אחרי טז, ל.

(44) ראה גם סה"מ תרכ"ט ע' רסה.

(51) ראה לקו"ת אחרי כז, ד.

(45) ע"פ קהלת ח, ד.

(52) משנה וגמרא ריש מסכת סוכה.

(46) ראה גם המשך תער"ב שם ע' שמה.

(53) ח"ג רנה, ב (ברע"מ).

(47) מקץ מב, ו.

(54) ראה המשך תער"ב שם ע' שלו. אודה"ת

(48) ראה מאורי אור מערכת ב אות נב.

דרושים לסוכות ע' א'תשי.

(49) ראה עץ חיים שער טו (שער הזווגים)

חיצוניות הכתר (שהוא למעלה מבחי' החכמה, שם הוי', לפני הוי'), ושלישי המספר שהוא למעלה גם מבחי' לפני הוי', הוא בחי' עתיק, פנימיות הכתר.

ובעומק יותר, הנה גם לפני הוי' הוא בחי' עתיק, וכידוע שביהכ"פ עולה ספירת המלכות לבחי' עתיק⁵⁵, וזהו לפני הוי' תטהרו, שהכפרה דיוהכ"פ היא מבחי' עתיק, בחי' רדל"א. ועפ"ז, הנה השלישי המספר ואומר לפני הוי' תטהרו, שהוא למעלה גם מבחי' לפני הוי', הוא בחי' עצמיות המאציל שלמעלה גם מבחי' רדל"א⁵⁶.

(ז) **וזהו** גם מ"ש בכמה פרשיות אני הוי', והיינו, שאני קאי על בחי' עצמיות אוא"ס, המספר בחי' התורה, שהוא למעלה משם הוי', דלא אתרמיז בשום אות וקוצא כלל⁵⁷, ועז"נ אני הוי', שאע"פ שאני עצמיות המאציל, גבוה למעלה הרבה משם הוי', מ"מ, אני הוי', שנמשך ומתלבש בשם הוי', ועד שאני והוי' כולא חד. ואף שבחי' אני היא למעלה משם הוי', מ"מ, הרי זה ידוע יותר, וכמבואר בתו"א⁵⁸ שהמאור הוא בהתגלות, ולכן אפילו תינוקות ועמי הארץ יודעים שיש שם אלקה מצוי כו', והו"ע שם שמים שגור בפי כל⁵⁹, וכאשר פוגשים איש ישראל ושואלים אותו כו', הרי הוא משיב שכוונתו היא להעצמות, שהוא אמיתית המציאות, שהרי אינו יודע מענין הספירות וסדר ההשתלשלות, אלא כוונתו היא להעצמות, ובלשון חז"ל⁶⁰ אליו ולא למדותיו.

וזהו גם ענין מצוות הוי', ומצוותי. דהנה ידוע מ"ש בזהר⁶¹ שהמצוות תלויים בשם הוי' כענבים דתליין באתכלא, וכמובא באגה"ת⁶² שיש מצוות התלויים באות יו"ד של שם הוי' (בחי' חכמה), ועד למצוות התלויים באות ה' ה"א אחרונה (בחי' המלכות). ולמעלה מזה הם מצוותי, מצוות שלי, היינו, של עצמותו ית'. וזהו גם ענין מועדי הוי' ומועדי, שמועדי הם גבוהים יותר ממועדי הוי', שהם מועדים שלי, היינו, של עצמותו ית'. וכללות העילוי דמועדי ומצוותי הוא, שלהיותם מושרשים בבחי' פנימיות הכתר, בחי' עתיק, ולמעלה יותר כו', לא שייך שם יניקה

59) ראה מאמרי אדה"ז תקס"ה ח"א ע' יב. ענינים ע' סח. ע' ע. סה"מ תרפ"ט ע' 20. וש"נ.

60) ספרי הובא בפרדס שער לב (שער הכוונה) פ"ב.

61) תקו"ז בהקדמה (ב, א).
62) ספ"ז.

55) ראה סידור (עם דא"ח) שער יוהכ"פ רמט, ג.

56) ראה גם לקו"ת דרושים ליוה"כ עא, ג"ד.

57) ראה לקו"ת פינחס פ, ב. פ' ראה לא, ד. וראה זח"ג רנז, ב.
58) וירא יד, ב.

לחיצונים, והיינו, שבבחי' חיצוניות הכתר, בחי' אריך, להיותו ראש ומקור לנאצלים, ששייך לעולמות, שייך שתהי' יניקה לחיצונים, ורק בבחי' עתיק, שאינו שייך לעולמות, לא שייך יניקה לחיצונים, והו"ע יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך.

(ח) **ועפ"ז** יובן מ"ש במצות ד' מינים ולקחתם לכם, שהו"ע יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך. והענין בזה, דהנה, כאשר המצוות נמשכים מבחי' מצוותי לבחי' מצוות הוי', ועד שנמשכים בעוה"ז ומתלבשים בדברים גשמיים, אזי שייך שתהי' מהם יניקה לחיצונים, ועז"נ⁶³ ואת מצוותיו תשמורו, כמבואר בלקו"ת⁶⁴ שהמצוות צריכים שמירה שלא תהי' אחיזה לחיצונים כו'. אמנם, יש מצוות שגם לאחרי שנמשכו למטה אין מהם יניקה לחיצונים, כי גם בהיותם למטה הם בבחי' מצוותי. וזהו ענין מצוות נטילת ד' מינים, דהנה, בד' מינים אלו ניכר ענין האחדות⁶⁵, וכמו האתרוג, שנקרא פרי עץ הדר ע"ש שדר באילנו משנה לשנה⁶⁶, וסובל את כל שינויי האוירים מד' תקופות השנה, ויתירה מזה, כפי שמוסיף אדמו"ר מהר"ש⁶⁶, שהוא גדל מהם, וענין זה הוא מצד הביטול שבו, שזהו שאתרוג ר"ת אל⁶⁷ תבואני רגל גאוה⁶⁸, וכיחד עם הביטול והפשיטות, יש בו גם את כל השלימות דטעם וריח. וכן הלולב, שנקרא כפות תמרים, שצריך להיות כפות⁶⁹, שכל העלים יהיו דבוקים ואחוזים זב"ז כאילו הם אחד, וכמרומו גם בהכתיב דכפת (תמרים), חסר וא"ו, לשון יחיד. וכן הדס, שצ"ל תלחא בחד קינא⁷⁰, היינו, שאף שישנם שלשה עלים, תכלית הפירוד, הרי הם באופן של אחדות, בחד קינא. וכן ערבה, שנקראת אחוינא⁷¹, ע"ש שגדלים באחוה⁷², שזהו ענין טבעי בהם, ולא מצד איזו מעלה, שהרי אין בהם לא טעם ולא ריח. וזוהי המעלה המיוחדת במצות ד' מינים, דכיון שמינים אלו יש בהם ענין האחדות, אזי ניכרת אחדות הפשוטה של הקב"ה, ולכן גם כמו שנמשכו למטה הם בבחי' מצוותי. ומשום זה לא שייך שתהי' מהם יניקת החיצונים, שזהו"ע לכם, יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך.

ע' 1163. תו"מ חל"ה ע' 78.

(69) סוכה לב, א.

(70) שם, ב.

(71) שבת כ, א ובפרש"י שם.

(72) כן הובא במאמרי אדה"ז וסידור שם

(ובכ"מ בדא"ח) מפרש"י שבת שם. ובפרש"י

שלפנינו ליתא.

(63) פ' ראה יג, ה.

(64) פ' ראה כ, א.

(65) סוכה לה, א.

(66) המשך וככה שם פצ"ד.

(67) תהלים לו, יב.

(68) ספר הליקוטים להאריז"ל עה"פ.

המשך מים רבים תרל"ו פקמ"ח. לקו"ש ח"ד

וזהו גם מ"ש ולקחתם לכם ביום הראשון, דהנה, ביום הראשון בגימטריא כתר⁷⁵, ויש בזה ב' בחינות, מלמעלה למטה, וגם מלמטה למעלה, שזהו"ע כתר מלכות, והיינו, שגם כאשר נמשך ע"י המלכות עד למטה, ניכר בזה בחי' הכתר, בחי' אחדות פשוטה. ולכן הרי זה באופן דלכם, יהיו לך לבדך ואין לזרים אתך, שלא שייך שתהי' יניקת החיצונים.

וזהו גם כללות הענין דחג הסוכות, שנקרא זמן שמחתנו, לשון רבים⁷⁴, שמתחברים ב' השמחות יחד, השמחה שמלמעלה למטה, ישמח ה' במעשיו⁷⁵, עם השמחה שמלמטה למעלה, ישמח ישראל בעושיו⁷⁶, ובאופן שלא שייך שיתערב ביניהם זר ח"ו, כי אם ישראל ומלכא בלחודוהי⁷⁷. אלא שבחג הסוכות הרי זה עדיין בבחי' מקיף, ואח"כ נמשך בשמע"צ ושמח"ת בפנימיות. ומשמע"צ ושמח"ת נמשך על כל השנה כולה, שתהי' שנת אורה, שנת ברכה, שנת תורה, ובאופן שנמשך בקיום המצוות בהידור מתוך שמחה וטוב לבב, ומתוך הרחבה אמיתית.

(75) תהלים קד, לא.

(76) שם קמט, ב.

(77) ראה זח"ג לב, א.

(73) לקו"ת דרושים לשמע"צ פה, ד.

סד"ה ולקחתם שבהערה 8 (סה"מ תרל"ג שם ריש ע' תקלט). ועוד.

(74) לקו"ת שם פה, ד.